

שיוכל בחג לילך מאותו מקום אלפיים אמה לכל צד, כדין תחום שבת] — אם עושה כן לצורך שביתת הרשות [כלומר, אם מטרתו היא כדי שיוכל ללכת בחג לדבר הרשות], יחזור מיד לביתו, ויבער. ואפילו אם לא יספיק אחר כך לחזור למקום ההוא.

אבל אם הוא רוצה לקנות שם שביתה כדי שיוכל ללכת בחג לדבר מצוה, כגון לבית האבל או לבית המשתה, דינו כהולך לשחוט את פסחו. שאם לא יספיק לחזור לביתו ולבער וגם לחזור ולקנות שביתה במקום ההוא, לא יחזור לביתו, אלא יבטל בלבד.

וכן דינו של מי שיצא מירושלים, ונזכר שיש בידו בשר קדש עמו בדרך. שמשיצא מחוץ לחומת העיר, נפסל הבשר בפסול יוצא [לפי שמחיצות קדשים קלים הן חומות ירושלים, וקדשים שיצאו חוץ למחיצתן נפסלו].

וקדשים פסולים נשרפים בתוך מחיצתם. כדרשינן לעיל מ"ב קודש באש תשרף", שבמקום אכילתו שם תהיה שריפתו. קדשי קדשים שנאכלים בעזרה, שריפתם בעזרה. וקדשים קלים שנאכלים בכל ירושלים, נשרפים אף בירושלים.

והיוצא מירושלים ובשר קודש פסול עמו — אם כבר עבר את צופים [כפר שממנו נראה בית המקדש], שורפו במקומו, שלא הטריחוהו לחזור ממרחק כזה.

ואם לאו, אלא עדיין לא הגיע לצופים — חוזר לירושלים ושורפו לפני הבירה מעצי המערבה, ששם היה מקום שריפת הקדשים.

ועד כמה יהיה שיעור בשר הקודש ושיעור

ומשמע שרק בשבת הגיע עת ביעור החמץ, ולא בערב שבת. כי אם צריך לבער את הכל מערב שבת, חוץ מסעודות השבת, וכבר אכלו סעודת שבת, לא היה לו לממונה של רבן גמליאל להכריז ש"הגיע עת לבער את החמץ".

מתניתין:

ההולך ב"ד בניסן לשחוט את פסחו, או למול את בנו, או לאכול סעודת אירוסין בבית המיז. ונזכר שיש לו חמץ בתוך ביתו שעדיין לא ביערו.

אם הוא יכול לחזור לביתו ולבערו ואחר כך לחזור למצותו — יחזור ויבער, ואחר כך יחזור לקיים את מצותו.

ואם לאו, אלא אם יחזור ויבער יפסיד את מצותו, לא יחזור לביתו לבער את החמץ, אלא הוא מבטלו בלבד.

שהרי מן התורה די בביטול ואינו חייב בביעור אלא מדרבנן. ובמקום מצוה עוברת לא חייבו אותו, אלא העמידוהו על דינו מדאורייתא.

ההולך ב"ד ניסן להציל את ישראל הנרדפין מן הנכריים, או להצילם מן הנחר, או מן הלפטיין, או מן הדליקה, או מן המפולת, ונזכר שיש לו חמץ בתוך ביתו — לא יחזור כדי לבערו. ואפילו אם יש לו שהות לאחר מכן לחזור ולהציל. אלא יבטל את החמץ בלבד, ודין!

ואם הלך בערב פסח כדי להגיע למקום מסוים קודם כניסת החג, ולשבות בו [כדי